

Àfrica Ragel

Si demanes ajuda a la bruixa bona d'un conte

Il·lustracions de Kim Amate

la formiga

Àfrica Ragel

Si demanes ajuda a la bruixa bona d'un conte

Il·lustracions de Kim Amate

És ella!

Ens vam quedar amb la boca tan oberta que, si en aquell moment arriba a passar un exèrcit d'abelles per allà, ens les hauríem empassat totes. Tooooootes!

–És ella. Sens dubte –va afirmar la Bilsa Sparrowshead amb un fil de veu tremolós.

–Vols dir? –va xiuxiuejar l'Edul Chard.

–I tant! Estem salvats.

–Ho veieu? Tant que dubtàveu... Tant que dèieu que les bruixes no existien... Aquí la teniu –vaig dir amb una mica de ràbia, perquè no hi

havia cosa que em fes enfadar més que la desconfiança dels meus millors amics.

Era alta, prima i guapa! Duia un vestit blanc fins als peus, amb una armilla florejada i acolorida tan llarga com el vestit. Per sota de la roba li sortien les puntes estretes i llargues de les sabates. Els cabells li arribaven més avall de la cintura i eren arrissats, d'un color taronja exagerat, i evitava que li tapessin la cara amb una diadema de setí color turquesa de la qual penjaven desenes de picarols diminuts: semblaven gotetes d'aigua que dringaven amb cada passa que feia la dama.

Anava pel pont mirant a banda i banda amb uns ulls verds maragda envoltats de pigues, tan gracioses com el seu caminar. Va creuar el pont i per uns moments vam témer que seguiria carretera enllà, que era el que feia tothom que passava per aquell encreuament de camins i no volia perdre el temps en aquell indret apartat del món on vivíem.

Però no, la dama va tombar a l'esquerra, es va aturar davant del rètol amb el nom del poble, i el va llegir amb veu dolça i aturant-se a cada síl·laba: «Vila Pi-ri-pi-pí». I a nosaltres tres, el nom del nostre poble pronunciat per aquella veu ens va semblar el cant d'una sirena, com si l'entonés un cor celestial.

La bruixa es va treure un paper doblegat de la butxaca de l'armilla florejada. Era la meva carta, la mateixa carta que jo li havia enviat. La dama va acotar el cap i se la va mirar, després va tornar a pronunciar el nom de «Vila Piripipí» per acabar de confirmar que era al lloc correcte.

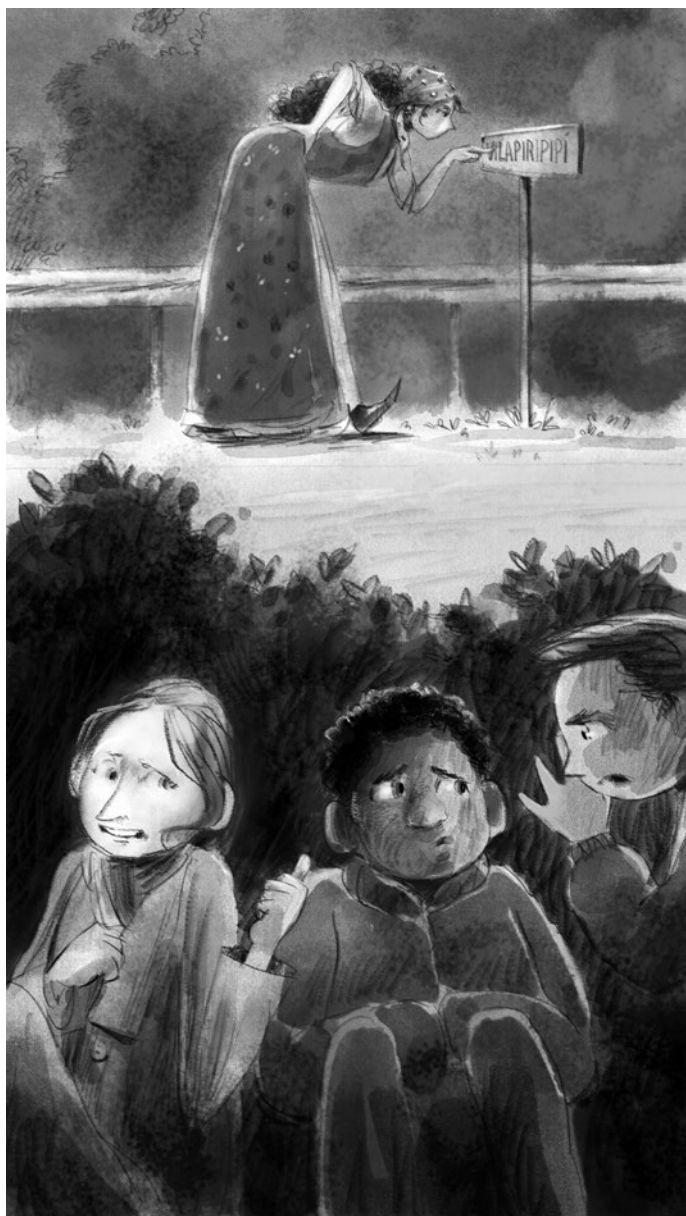
Ens vam quedar en silenci, a pocs metres, amagats rere els matolls on feia setmanes que passàvem les darreres hores de la tarda, sortint de l'escola, per si es decidia a venir, per si la sort ens somreia, per si les històries que s'expliquen als llibres i les que es conten a les nits abans d'anar a dormir es podien fer realitat.

—No té pinta de bruixa. Més aviat sembla una fada, una bona persona —va xiuxiuejar la Bilsa.

Encara no us he presentat la Bilsa Sparrowshead. Té la mateixa edat que jo i és molt valenta. Fins fa poc, tenia els cabells llargs, quasi tan llargs com la bruixa bona que teníem al davant. Però el dia que els seus pares, els senyors Sparrowshead, li van dir que se separaven perquè s'havien deixat d'estimar, va agafar les tisores de retallar cartolines i se'ls va tallar arran de cap.

Ara els du despuntats, amb uns blens més llargs que els altres, però no deixa que cap adult els hi arregli perquè diu que cap adult és de fiar.

De moment, i fins que els pares decideixin qui es queda amb la casa, el cotxe, els electrodomèstics, el gat negre i la Bilsa, s'està a casa del germà del seu pare. En Chuls Sparrowshead és el seu tiet, és solter, divertit, eixerit i s'estima molt la Bilsa, tot i que es passa la vida davant la tele mirant les partides de dards en diferit que emeten de nit, i durant el dia, dorm.

La Bilsa creu que si el seu tiet pogués disposar d'una antena parabòlica, podria veure les partides de dards en directe i a hores normals, i podrien fer vida en família amb horaris normals com els de la resta del món.

—I si no fos ella? I si és una impostora? —va preguntar l'Edul Chard, que sempre dubtava de tot.

Ai, ara m'adono que tampoc no us he presentat l'Edul. L'Edul Chard dubta de les notícies dels diaris, de les de la tele, del que diu la mestra, dubta de la Bilsa i de mi, que som els seus millors amics. Fins i tot, dubta que els seus pares siguin de veritat els seus pares perquè ell és gras, rodanxó com una síndria gegant, i els seus pares són prims, primíssims, llargs i estirats com un parell de bledes.

L'Edul sempre ha pensat que si els seus pares li poguessin demostrar d'alguna manera que són els seus pares de veritat, seria feliç del tot. De fet, l'Edul es diu Marcus, Marcus Chard, però al po-

ble tothom li diu «Edu» perquè és un incrèdul! L'Edu té un any més que la Bilsa i que jo, però va al mateix curs que nosaltres perquè quan tenia deu anys va haver de repetir per incrèdul.

—I qui hauria de ser, vestida d'aquesta manera? —vaig dir per acabar de convence'ls—. És ella! És tal com me la imaginava quan de petit el pare m'explicava el conte. Així, pèl-roja, amb un vestit blanc, una armilla florejada, piguetes al voltant...

Perdoneu. Quin cap que tinc! Encara no m'he presentat. Jo soc qui us parla, qui us està explicant aquesta increïble història.

Em dic Vito, Vito Fearful. Soc fill d'en Vito Fearful, un venedor de bigudins que es passa la vida viatjant i quan no ho fa es tanca a l'habitació de la planxa per marcar damunt del mapa de la comarca els nous indrets on anar a vendre els seus estris de perruqueria.

Pel que fa a la meva mare, va morir fa tres anys i el pare es va tornar a casar; per tant tinc

una madrastra com molts altres protagonistes de conte, una madrastra estúpida que viu obsessi-
onada a buscar per internet la fórmula màgica
que li atorgui l'eterna joventut.

A casa no estem bé perquè les vendes de bi-
gudins han caigut en picat i perquè el darrer
mètode de l'eterna joventut que ha descobert
la Thin-Thin, la meva madrastra, és no men-
jar, la qual cosa li provoca un mal geni constant
i això fa que sempre que em veu m'insulti di-
ent-me «estòlid». La primera vegada que vaig
sentir aquesta paraula vaig haver de buscar-la
al diccionari, 'estòlid' vol dir «persona que no
pensa o no comprèn». Un ximplet, vaja!

Però, val més que seguim amb la història i ja
m'anireu coneixent.

Com us deia, teníem al davant la bruixa que
apareixia al conte que m'explicava el pare abans
d'anar a dormir, però no ens ho acabàvem de
creure del tot.

—És la primera vegada que algú d'un conte ve

a ajudar-nos. Tinc dret a dubtar –es va queixar l'Edul.

–Edul, quantes vegades has demanat ajuda al personatge d'un conte? –va demanar-li la Bilsa.

–Cap.

–Doncs com volies que vingués ningú a ajudar-te, si no havies demanat mai ajuda?

L'Edul va esbufegar, li costava reconèixer que els seus amics tenien raó. No havia demanat ajuda mai més enllà dels pares, els avis, els cosins i els amics de l'escola. Va tornar a esbufegar i va donar un cop de peu a una pedra, que va rodolar i rodolar fins a anar a petar al davant mateix dels peus de la dama.

La bruixa de cabells taronja va aixecar el cap, va entretancar els ulls i va guaitar els matolls on ens havíem amagat.

Una bruixa anomenada Madame Dépannage

—Qui hi ha aquí? Ets tu? Ets qui m'ha enviat la missiva? Si és aixines, és recomanable que mostris el rostre. Fes acte de presència!

Teníem tanta por que cap dels tres no vam ser capaços de parlar. No teníem prou valentia per sortir del nostre amagatall i presentar-nos com calia.

—D'acord. —La bruixa va obrir la mà i una bola de foc li va créixer del palmell. La va mirar i, sense deixar de fer-ho, va continuar parlant:— Com que no et presentes, suposo que no ets

amic. En aquest cas, ets enemic. Ara mateix, et destruiré!

Va agafar aire, va inflar les galtes, va formar una «o» diminuta amb els llavis rogencs i quan estava a punt de bufar per llançar-nos aquella bola de foc al damunt, la Bilsa, que era la més valenta de tots tres, va fer un bot i se li va plantar al davant.

—No ens faci mal. Sisplau, senyora!

—Vaja, vaja. Ets una damisel·la ben valenta. No t'acompanya cap cavaller?

—Jo, veurà, jo... Em dic Bilsa Sparrowshead i en realitat... —La Bilsa va mirar de cua d'ull cap als matolls, tot esperant que sortíssim i ens presentéssim, però no va haver-hi manera perquè l'Edul i jo estàvem ben cagats de por i no teníem cap intenció de donar la cara.

—Veig que no, que no t'acompanya cap cavaller. En tot cas, noto dues presències ben a prop, petita damisel·la, segur que no són més que un parell de covards. Et protegiré! —La bruixa, amb

el palmell encara obert, va tornar a agafar aire i va tornar a apuntar la bola de foc en direcció als matolls.

–No! No! Siplau, no ens dispari aquesta bola de foc! Som amics. –Em vaig alçar amb les mans aixecades en senyal de pau, tal com fan els personatges que es rendeixen a les pel·lícules. Em vaig presentar a la bruixa que jo mateix havia invocat mentre estirava de la samarreta l’Edu perquè també s’aixequés.– Em dic Vito.

–Ho sé. Et dius Vito Fearful. Del llinatge dels Fearful de tota la vida. Ets el primogènit, el fill únic i l’únic hereu de Don Vito Fearful. El teu pare, tothora taaaaaan original, et va voler guarnir amb el mateix nom. I ets tu qui m’ha enviat la missiva.

–No us acabo d’entendre, senyora, disculpeu. Jo, de totes maneres... Jo només us vaig enviar una carta.

–Una missiva és una carta, cavaller. No vas a escola? Què us ensenyen allà? –va preguntar la bruixa amb els ulls verds molt oberts.

–Vostè parla d’una manera estranya –va defensar-me la Bilsa.

–Bé, tant se val. Ara no és el moment adequat per tenir una discussió pel llenguatge que empro. El que vull saber és per què m’heu fet venir a... A Vila... A Vila Piripipí. Alça, quin nom que té aquest poble!

Estava clar que aquella dona era la bruixa del meu conte. Era tal com el pare la descrivia; guapa, alta, prima, amb els cabells llargs, arrissats i de color taronja, i tenia aquell parlar estrany que molts cops m’obligava a aturar la narració per preguntar pel significat d’una paraula o una altra. Era ella.

–Soc Madame Dépannage! –La bruixa es va agafar les puntes del vestit amb les mans, va creuar un peu davant de l’altre i va doblegar lleugerament els genolls.

–Sí! Ho sabem.

–Arggg! De vegades oblidó que soc fruit de la imaginació i que ho sabeu tot de mi. –La bruixa

va donar un cop de peu a terra i es va aixecar una polseguera que ens va fer esternudar a tots tres.

–Senyora, no s’enfadi, sisplau –va demanar la Bilsa.

–Perdoneu-me. Tot és culpa d’aquell poca-solta, d’aquell venedor de bigudins badoc! –va respondre la bruixa amb el rostre contret per la ràbia.

–Es refereix al meu pare? Com sap vostè que és venedor de bigudins? –vaig preguntar bastant ofès i alhora temorós de descobrir que aquella dama tenia males puces.

–Com vols que no sàpiga el nom i la vida del meu creador? Per cert, ha escrit algun conte més aquell talòs? Ho dubto i aixines li van les coses.

–No, fa anys que no me n’explica cap, està capficat amb la feina –vaig respondre amb un fil de veu–. Els bigudins no es venen com abans. Ara, les senyores han descobert les planxes elèctriques pels cabells i ja no volen penjar-se del cap estris com els que ven el pare.

–Però ell insisteix a continuar venent bigudins, el molt xitxarel·lo. Per què no ven planxes? Sabeu per què?

–Perquè treballa per a una empresa que fabrica bigudins, no pas planxes –vaig exclamar alçant la veu perquè aquella bruixa, per molt bona que fos, ja em començava a empipar.

–No és per això, Vito, no és per això. És perquè no gosa canviar. Els canvis l'esfereeixen.

Vaig acotar el cap, aquella bruixa em començava a posar nerviós amb la manera de parlar tan peculiar i les crítiques sorprenents. El que menys m'esperava quan vaig escriure la carta demanant-li ajuda, era que vingués a dir-me que el pare era un badoc i un xitxarel·lo.

Es va adonar que havia estat massa dura amb mi perquè se'm va acostar, em va posar un dit sota la barbata, em va aixecar el rostre, em va mirar amb aquells ulls color maragda i em va somriure.

–Ho sento. De vegades soc massa dura, però és que el teu pare..., el teu pare... En fi... Soc

aquí per ajudar-vos, no pas per cantar-vos les desgràcies que envolten les vostres vides, que en són unes quantes. A veure! Quin és aquest problema tan i tan gros que teniu? Ha de ser una cosa esgarrifosa i perillosa perquè us hàgiu decidit a demanar ajuda a la bruixa d'un conte i estigieu disposats a carregar amb totes les conseqüències i els perills que això comporta.

—Conseqüències i perills? —ens vam preguntar tots tres alhora.